

Josep M. Solans i Roy

La botifarra i el rei parlador

© Josep M. Solans i Roy, 2011
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L, 2011
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat

Primera edició: abril de 2011
ISBN: 978-84-9975-094-1
Dipòsit legal: L-292-2011
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L
Relligat: Enquadernacions Prats XXI, S L

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.

Cap a mitjan segle xx, un dia molt foscot, amb vent fort i exagerat i amb la mar ben brava, uns nois valents i joves no van atrevir-se a agafar la barca i entrar a la mar.

Com de costum es van reunir a Cal Trobada, una masia que feia de taverna.

El més gran de la colla els diu:

—Avui us parlaré d'un joc de cartes que juga el meu padrí al seu poble natal del Pallars Jussà. Li'n diuen "La manilla".

Estigueu molt atents, la primera cosa que us explicaré serà el valor que tenen les cartes.

La sota val un punt, el cavall dos punts, el rei tres punts, l'as quatre punts i el nou (la manilla) cinc punts.

El més jove de tots, que no se li escapava res, fa una exclamació i amb veu forta i aspra,

—Recoi, BOTIFARRA, com pot ser que un nou, "la manilla", tingui més punts que un rei?

Un altre xicot del grup, que era molt entès en jocs de cartes, exclama:

—Xicots, ja tenim la creació d'un nou joc de cartes, i es dirà el JOC DE LA BOTIFARRA.

Segons jo crec, així va néixer el gran joc de la botifarra.

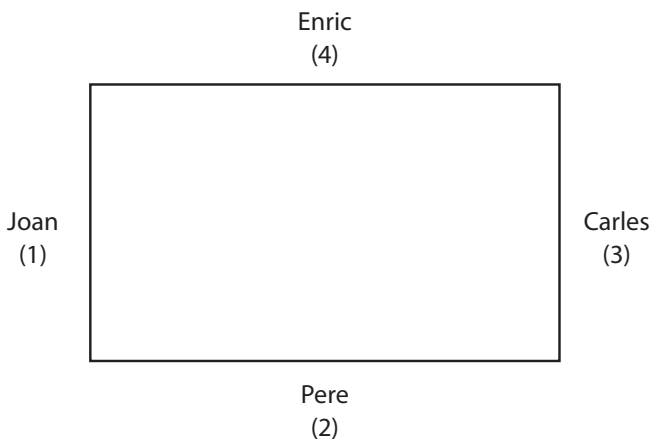
Aquest joc ha agafat molta popularitat i es juga a tot el territori català.

El que he explicat queda molt lluny. Ara ens trobem al segle XXI, i el JOC DE LA BOTIFARRA ha augmentat molt la seva popularitat gràcies a Internet.

Considero que aquest joc tan distret es mereix més divulgació. Per això em permetré l'atreviment de dedicar-li unes quantes ratlles.

Començaré explicant quantes persones componen el joc; el valor de les cartes; amb quantes cartes es juga; la basa i el seu recompte; els punts de cada mà; com es comença a jugar; barrejar i escapçar; la puntuació de la partida; designar els que volem cantar; les seves tècniques; estratègies; la intuïció, i l'ètica.

Per jugar a la botifarra cal quatre jugadors, que es componen amb dos parelles, cadascuna de les parelles formant equip, enfrontada l'una a l'altra. A la gràfica es veu la col·locació de cadascun dels jugadors:

Formen parella el número 1 i el 3. El 2 i el 4 són l'altra parella.

Passarem a valorar les cartes: la manilla (el nou) cinc punts, l'as quatre punts, el rei tres punts, el cavall dos punts, la sota un punt, el vuit, set, sis, cinc, quatre, tres i dos cap punt, la basa un punt. Per tant, com que tenim quatre pals, agrupant tots els punts en fan setanta-dos.

Aquest joc es juga amb baralla espanyola i conjuntant totes les cartes, en sumen quaranta-vuit.

La basa és el resultat de jugar una sola carta cadascun dels quatre jugadors i la recull la parella guanyadora. Cada basa val un punt a més del valor de les cartes que la formen.

En donem un exemple:

En Joan surt (és a dir, tira la primera carta) i es decideix pel vuit de copes, en Pere l'ha de matar i juga cavall de copes, en Carles no pot matar i juga el cinc de copes, i l'Enric mata amb l'as de copes. Aquesta mà l'ha guanyada la parella formada per l'Enric i en Pere.

Ara passarem a comptar:

El vuit	0 punts
El cavall	2 punts
El cinc	0 punts
L'as	4 punts
La basa	1 punt

Ja tenim la puntuació de la basa: 7 punts

Cada vegada que repartim les cartes, en donarem quatre a cadascun dels jugadors i ho

repetirem dos vegades més fins que cada jugador en tingui dotze. Es jugaran d'una en una fins que no en quedi cap, per això cada donada s'anomena una mà. Per valorar la mà, els reunirem de quatre en quatre, com ja s'ha explicat, i en el recompte de cadascuna anirem sumant fins arribar a trenta-sis punts. Tots els que passend d'aquest número seran a favor i els que no hi arriben, seran en contra.

Exemple:

Si sumen vint-i-sis punts, en perdem deu. L'equip contrari en guanyarà els mateixos que nosaltres hem perdut. Si fem una comprovació, els punts dels dos equips han de sumar setanta-dos. Però només passaran al marcador els punts guanyats, i seran anotats a la columna de la parella guanyadora.

La partida comença aixecant una carta. Oros, copes, espases i bastos. El que ha aixecat la carta dóna preferència als oros, per tant, si la carta aixecada és oros donarà el de la seva dreta, amb copes donarà el seu company, si surten espases el de la seva esquerra i si són bastos dóna ell. També es poden repartir les cartes i una vegada distribuïdes manarà el que tingui el cinc d'espases.